

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 11. 5. 2016 odvolání **obžalovaného V.V.**, nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2016, č. j. 5 T 216/2013-410, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Flídra a soudců JUDr. Hany Kleinové a JUDr. Josefa Teplého, rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), d) trestního řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** ve výroku o trestu.

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu se **n o v ě r o z h o d u j e** tak, že se obžalovaný podle § 226 písm. b) tr. řádu zprošťuje obžaloby pro skutek spočívající v tom, že dne 29. srpna 2013 v kolem 16.15 hodin po ulicích města Brna po předchozím požití metamfetaminu řídil osobní motorové vozidlo ŠKODA FELICIA, modré barvy, registrační značky XXXXX, kdy byl kontrolován na křižovatce ulic Poděbradova a Antonína Macka hlídkou Policie České republiky, která z jeho chování pojala podezření, že je ovlivněn návykovými látkami, přičemž byla provedena orientační dechová zkouška na alkohol s negativním výsledkem a test na přítomnost jiné návykové látky testovacím zařízením Drugwipe 5S s pozitivním výsledkem na

metamfetaminy, v důsledku čehož nebyl schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, přičemž metamfetamin, jako látka psychotropní, uvedená v příloze 5 zařazená do seznamu II zákona č. 167/1998 Sb., náleží mezi látky návykové ve smyslu ustanovení § 2 písmena a) citovaného zákona, čímž měl spáchat přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Brně byl obžalovaný V.V. uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že dne 29. srpna 2013 v době kolem 16.15 hodin po ulicích města Brna po předchozím požití metamfetaminu řídil osobní motorové vozidlo ŠKODA FELICIA, modré barvy, registrační značky XXXXX, kdy byl kontrolován na křižovatce ulic Poděbradova a Antonína Macka hlídkou Policie České republiky, která z jeho chování pojala podezření, že je ovlivněn návykovými látkami, přičemž byla provedena orientační dechová zkouška na alkohol s negativním výsledkem a test na přítomnost jiné návykové látky testovacím zařízením Drugwipe 5S s pozitivním výsledkem na metamfetaminy, v důsledku čehož nebyl schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, přičemž metamfetamin, jako látka psychotropní, uvedená v příloze 5 zařazená do seznamu II zákona č. 167/1998 Sb., náleží mezi látky návykové ve smyslu ustanovení § 2 písmena a) citovaného zákon, tedy vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku.

Za výše uvedené jednání byl obžalovanému uložen podle § 274 odstavec 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku byl obžalovaný zařazen pro výkon trestu do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen taktéž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 15 (patnácti) měsíců.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce odvolání, které směřovalo do všech výroků napadeného rozhodnutí. Ačkoliv se obžalovaný v rámci zkráceného řízení doznal ke spáchání trestné činnosti, následně toto doznání popřel, což činí i v podaném odvolání. Poukazuje zejména na tu skutečnost, že z provedeného dokazování nelze učinit jednoznačný závěr o jeho vině. Za situace, kdy není možné ve věci vypracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, pak není možné konstatovat, že se obžalovaný v rozhodné době nacházel pod vlivem návykové látky, a že tak svým jednáním naplnil jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní, všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný s ohledem na výše uvedené namítá, že byla porušena zásada presumpce neviny a in dubio pro reo. Dle názoru obhajoby se soud I. stupně řádně nevypořádal se závěry Nejvyššího soudu České republiky, který v dané věci rozhodoval o dovolání obžalovaného. Za tohoto stavu tak obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil, resp. změnil tak, že

zproští obžalovaného návrhu na potrestání v plném rozsahu, příp. uloží souhrnný trest (v souvislosti se souběhem s trestní věcí vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 91 T 232/2013) – upustí od uložení souhrnného trestu.

V souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal odvolací soud zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozhodnutí, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytykaných vad. K postupu podle § 254 odst. 1 věta druhá trestního řádu nebyl v tomto případě důvod.

Řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována ustanovení trestního řádu zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem soudu I. stupně nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces.

Odvolací soud konstatuje, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou, směřuje proti rozsudku, proti němuž zákon odvolání připouští a bylo podáno včas. Z tohoto hlediska tedy odvolacímu soudu nic nebránilo v tom, aby se napadeným rozsudkem zabýval ve výše uvedeném rozsahu.

Odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je důvodné, neboť soudem I. stupně nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když nedostatečně posoudil všechny skutečnosti významné pro závěr, zda se obviněný v době řízení motorového vozidla nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky.

Úvodem je třeba konstatovat, že věc obžalovaného je nyní před odvolacím soudem projednávána v pořadí již potřetí. V předchozích dvou rozhodnutích odvolací soud vycházel ze skutečnosti, že tvrzení v návrhu na potrestání jsou nesporná. Nejvyšší soud České republiky v usnesení ze dne 09. 12. 2015, č.j. 7 Tdo 1291/2015-22, jímž bylo zrušeno poslední rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 20. 05. 2015, sp. zn. 5 To 139/2015, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 09. 03. 2015, sp. zn. 5 T 216/2013, v odsuzující části, vyslovil názor, že v dané věci budou doplněny skutkové závěry o zjištění konkrétního množství metamfetaminu v krvi obžalovaného v době spáchání skutku, a o zjištění, zda a jakým způsobem byl obžalovaný ovlivněn návykovou látkou v době řízení motorového vozidla. Poté bude učiněn závěr, zda se obžalovaný v době řízení motorového vozidla nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost k této činnosti, který si přivodil vlivem návykové látky, a zda jeho jednání naplňuje všechny zákonné znaky přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku.

Odvolací soud uvádí, že není pochyb o tom, že obžalovaný byl v době spáchání ovlivněn návykovými látkami. Vázán právním názorem Nejvyššího soudu České republiky, by povinností soudu v klasické důkazní situaci bylo prokázat, že obžalovaný byl v době spáchání skutku ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, tak jak požaduje zákonná díkce § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Ovšem konkrétní množství metamfetaminu, které se nacházelo v těle obžalovaného v době řízení motorového vozidla s ohledem na jeho prvotní doznání, když vzorek krve byl v souladu s metodikou Ministerstva zdravotnictví České republiky po 8 týdnech od uložení v Ústavu soudního lékařství zničen, na

základě kterého by soud mohl učinit závěr o tom, že byl obžalovaný ve stavu vylučujícím způsobilost, jak požaduje zákon, nelze s odstupem času zpětně určit.

Pokud nelze stanovit množství návykové látky v těle obžalovaného v době řízení motorového vozidla, za situace, kdy je odvolacímu soudu velmi dobře známá hranice metamfetaminu v séru, která znamená podstatné negativní ovlivnění řídicích schopností, pouze na podkladě pozitivního výsledku testu na přítomnost metamfetaminu testovacím zařízením Drugwipe 5S nelze jednoznačně učinit závěr, že se obžalovaný v době řízení motorového vozidla nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení motorových vozidel. Přestože soud I. stupně neměl za prokázané, že se obžalovaný nacházel v takovém stavu, který by vedl k jednoznačnému závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty přečinu podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, uznal obžalovaného vinným ze spáchání uvedeného přečinu.

Typicky by se nabízelo, aby jednání obžalovaného bylo posouzeno správním orgánem, neboť by žalovaný skutek mohl být tímto orgánem posouzen jako přestupek. Ale vzhledem k tomu, že odpovědnost za přestupek podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, v důsledku uplynutí objektivní lhůty pro projednání přestupku podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zanikla, je tato úvaha bezpředmětná.

Na základě výše uvedeného odvolací soud podle § 258 odstavec 1 písmeno b), d) trestního řádu zrušil napadený rozsudek a podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžalovaného obžaloby pro skutek uvedený v návrhu na potrestání, neboť označený skutek není trestným činem.

Poučení o opravných prostředcích

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,

- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,

- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč.** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 11. května 2016

JUDr. Aleš Flídr v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Milana Hašlíková